

החברותא

בס"ד ערש"ק פר' חקת י"א תמוז תשע"ח

החברותא בטאן פנימי לחברים גליון מס 584

פנינים יקרים

זאת חוקת התורה (יט, ב) ברש"י לפי שהשטן ואומות העולם מונים את ישראל לומר מה המצוה הזאת ומה טעם יש בה, לפיכך כתב בה חוקה, וצ"ב דהרי מביא בשם רבי משה הדרשן שבאה לכפר על חטא העגל? אלא שאומות העולם והשטן מעונינים להזכיר שפרה אדומה באה לכפר על חטא העגל כדי לעורר קטרוג על בני ישראל בחטא העגל, בכך מורה לנו התורה שמצוה זו בבחינת גזירה מגבוה ואין לגלות בה הטעם האמיתי שלא לעורר ח"ו קטרוג על בני ישראל. (רבי יחיאל מיכל מזלוטשוב זצ"ל)

זאת חקת התורה (יט, ב) לא נאמר זאת חוקת הטהרה מלמדנו בכל חוקות התורה ישנה האפשרות להיותה מצוה וישנה האפשרות להיותה עברה כמש"כ ישרים דרכי ה' צדיקים ילכו בהם ופושעים יכשלו בהם (הושע יד). וזהו הביאור בכל לבבך בשני יצריך (ברכות נד) כי אף את כוחותיו של היצר הרע ניתן לשעבד ליצר הטוב וכו'.

זאת חוקת התורה (יט, ב) פרשת קרח מתחלת באות "ק". בפרשת חוקת האות "ק" נמצאת באמצע התבה חקת. ואילו בפרשת בלק ה"ק" בסוף התבה. הרמז בזה: קרח צדיק היה ובסוף נכשל. חקת התורה מלמדת שמטמאת טהורים ומטהר טמאים לכן האות "ק" באמצע ואילו בלק התחיל ברשעו ובסוף נתברכו ישראל בברכות בלעם וגם בזה שיצא ממנו רות המואביה לכך נאמר ה"ק" בסוף התבה. (רבי שלמה סובל זצ"ל)

ויקחו אליך (יט, ב) רש"י: לעולם היא נקראת על שמך פרה שעשה משה במדבר. יוסבר יפה על פי מה שכתב האריז"ל אדם שאינו יודע לכוון את כל כל כוונות התפלה יכוון בדעתו שהוא מכוון את כל הכוונות אשר כיוונו אנשי כנסת הגדולה. כן בפרה אדומה אמר הקב"ה לך אני מגלה טעמי פרה אדומה ולאחרים חוקה. יצא איפוא שרק משה רבינו יודע טעמי פרה אדומה וכאשר באו בני ישראל אח"כ לעשות פרה אדומה לא יכלו אלא לומר כי הם מכוונים את הכוונות אשר כיון משה. וזהו לעולם היא נקראת על שמך.

(פנינים יקרים)

ויקחו אליך פרה אדומה תמימה וכו' (יט, ב) למה נסמכה פרשת פרה אדומה לפרשת קרח, מה פרה אדומה פועלת בעת ובעונה אחת בכיוונים שונים ומנוגדים מטהרת טמאים ומטמא טהורים, כך טיבה של מחלוקת שהופכת סדרי עולם מתוקנים מן הקצה אל הקצה מעלה תחתונים ומורידה עליונים. (יד יוסף)

פרה אדומה תמימה (יט, ב) רש"י: שתהא תמימה באדמימות שאם היו בה שתי שערות שחורות פסולה. והנה תמימות זו נפסלת בשתי שערות ואילו התמימות של תמים תהיה עם ה' אלקיך (דברים יא) נפסלת אפילו בחוט אחד... והבן.

זאת חוקת התורה (יט, ב) הפרה עצמה מטמאת טהורים, ואפרה מטהר טמאים, לרמז שהחומר מממא ואידך כאשר נשרף החומר ונשאר נקי וטהור לכך בכוחו לטהר טמאים. (החיד"א)

וכל כלי פתוח אשר אין צמיד פתיל עליו טמא הוא (יט, טו) החסידים היו אומרים על מי שמדבר ללא ישוב הדעת כי אין לו פה אלא חור בראשו אשר מתוכו נופל מלים...

ולקחו לממא מעפר שריפת החטאת ונתן עליו מים חיים אל כלי (יט, יז) יש לדייק מדוע התחיל הפסוק בלשון רבים ולקחו ומסיים בלשון יחיד ונתן. התירוץ לפי מ"ש ביומא (לא) הבא לטהר מסייעין אותו ולכך כתוב בלשון רבים כרם אח"כ ונתן עליו מים חיים כי העמלות בהטהרות היא העמלות שלו. (אמרי אמת)

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

שיחת הרא"ש זיע"א י"ס א' דחול"מ סוכות תשל"ב פאבא לזפ"ס ע"י א.א.

במשך הדורות היו נשמות שעבדו על עצמם בבחינה של תבנית גולם. כי אנו רואים שיש אפשרות לחיות בעולם עם מציאות הקדושה, בלעדיהם לא היה לנו קיום. מוכרח מזה שהיו כאלו נשמות שהפקירו את עצמם, וחיו בסכנה הכי גדולה - הם נתנו את כל עצמותם - עד שהגיעו לבחינה של תבנית גולם. בזכותם יש לנו קיום בכל הגלויות. כי אויר העולם דחוס בקליפות לאין מספר כחול הים, והצדיקים הללו עוטפים אותנו בכעין ענני כבוד, ובכל רגע מכניסים באויר העולם זכויות בכדי שיהיה לנו קיום. הם בבחינת סגורים כנגד הקטגוריה הקשה שיש בעולם. בכל נשימה יש קטגוריה נוראה. והם מקבלים את כל אבני הבליסטראות של הקטגוריה וכל העולם נהיה סגוריה, ומאותו אויר שהם מכניסים בעולם אנו חיים. אבל הם גם דורשים מאתנו, שכמו שהם היו ג"כ במדריגה שלנו ובעקשנות חזקה הם ניצחו עד שהגיעו לשלימות הבחינה של טמיר ונעלם, והגיעו לבחינה של טמיר ונעלם בבחינת אנוש, ו"נחנו מה", בבחינת "מה אני בורא אף אתה בורא". הם תובעים מאתנו את אותה בחינה, שגם אנו נגיע לאותו מצב כמו שהם. ואז כל הקטרוגים שמרחפים באויר העולם יתחסלו. הם יהיו אבודים. ואולם רק על ידי ביטול של תבנית גולם נוכל להגיע לבחינה של צדיק אמת.

אבל זה דבר מאד קשה, שאדם יעשה פעולה ולא יהיה לו שום חלק בה. שיהיה בטל ומבוטל כעפרא דארעא, "ונפשי כעפר לכל תהיה", זה רעיון מאד קשה. לכן הגלות כל כך ארוכה. ולכן יש מחלוקת בעולם, וזה שיש לו את

הבחינה הזו מוכרח להתחבא בגלל שהבריות אינם מסוגלים לסבול את הריח שלו. באם הם יסבלו את הריח שלו אזי כל העולם יהיה במציאות הזו, בתבנית גולם, וממילא יתבטל המסך המבדיל בינינו ובין הצדיק אמת, שהוא בבחינת בורא, בבחינת עפר ואפר, ורק בזכותו יש לנו אחיזה נגד כל הקטגוריה. וכאשר יגיעו הכל לשלימות כמו הצדיק, כל הרשעה כולה כעשן תכלה כי תעביר ממשלת זדון מן הארץ, ונתחיל לחיות באותה בבחינה כמו הצדיק אמת. ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד.

ובשביל העבודה הזו צריך להיות מקושר ל"חציו לה" ללא הרף עין. אין הרף עין שהוא לא צריך את ההתקשרות הזו. אין זאת אומרת שכל אחד צריך להיות כל הרף עין בכזו התקשרות, כי לא כ"כ בקלות מגיעים לזה. זו עבודה של עשרות שנים. וזה תפקיד קשה מאד להתפשט מהמציאות של עצמו לגמרי ולחיות במציאות של ביטול גמור והתקשרות בבחינת תבנית גולם. אלא מה, העבודה הזו נועדה לכל אדם בעולם שעוברת אצלו נשימה כזו. זה יכול להיות פעם ביום, או פעם בשבוע, או פעם בחודש, אבל באותה נשימה שיחיה עם זה. וכאשר הוא חי עם זה נהיה אצלו ביטול כמו צדיק אמת, והוא מקבל את ההתקשרות של הצדיק אמת. וכל הניצוצות שלו שנדחו חוזרים בחזרה להתלכד, והצדיק אמת משתעשע אתם בנשימה הזו. וזה עושה רושם בכסא הכבוד. מזה נהיה בחינת רגל רביעי - מלכות בית דוד.

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

המשך מעמ' קודם

צריכים להתלכד, והוא צריך לעמוד בו כמו שהצדיק אמת עומד בנסיון בכל נשימה. באם אין לו את הנסיון הוא נמצא בצרה גדולה, כי הרבש"ע מפסיד כאן, כי כל התענוג שלו הוא מהצדיק אמת שעומד בנסיון. ומה שאנו מבקשים "אל תביאני לידי נסיון" זה רק בכדי שלא יהיה מצב של "שטף מים רבים אליו לא יגיעו".

ולעומתו זה שחי כל הזמן בבחינה של פחד מתוך הכרת המציאות שלו, אזי בשעה שהוא מגיע להתעוררות של הנסיונות - הגדול לפי גדלו והקטן לפי קטנו - הוא נאבק לא להגיע לבחינה של "רשעים מלאים חרטה" ולחשוב שזו פעם האחרונה ומחר אני כבר לא יעשה. רק להיפך, הוא יודע שהוא חי בסכנה וכל רגע הוא צריך לרחמים. אם הוא חי בתחושה כזו, אזי כשמגיע הנסיון הוא נדבק בבחינה של הצדיק אמת כפי המדריגה שהוא עומד בה עכשיו, והאור של הצדיק אמת קורן עליו כפי הבחינה שהוא נמצא בה עכשיו. הוא לא יכול לשאת את הקרינה של האור שהצדיק אמת מזרח עליו רק כפי אותה בחינה שהוא נמצא בה, כי מתוך חושך גדול אי אפשר לסבול אור גדול, וכל אחד הרי באמת מונח בחושך של מצרים, והוא לא מסוגל לצאת משיא החושך לשיא האור. לכן הצדיק אמת מקרין עליו את האור במידה שהוא יכול לשאת כפי בחינתו.

אמנם באותה נשימה כאשר מגיעה הבחינה הזו לא יכול להיות רק עם נסיון. ועל כן האדם צריך לעבוד על עצמו שכל הזמן יהיה מונח בפחד ולא יאבד את היסוד שלו. כי בזמן שהוא מגיע לכזה מין נסיון והוא צריך להגיע לבחינה הזו של צדיק אמת, הרבש"ע שולח לו בכל נשימה כל מיני סיבות שיחזקו אותו שלא ישבר מזה, ותמיד יהיה בהתעוררות שרוצים ממנו משהו, ולא יגיע לבחינה של "רשעים מלאים חרטות". כי זה שמדמה בנפשו שמה שהוא פגם הוא לא ישוב לכך עוד, הוא שוכח שהוא תולעת ולא איש, והוא שוכח שהוא חרפת אדם ובזוי עם, הוא רק זוכר שהוא מציאות, ויש לו כח, ומחר לא יעשה את הדבר הרע הזה. כל זה מכיון שאינו זוכר את המציאות שלו שהוא תבנית גולם.

לכן צריך האדם לעבוד לא לשכוח את מציאותו. ולדעת כי גם כאשר הוא בא לידי נסיון - תמיד יהיה בו איזה התעוררות להכיר את היסוד שלו. כי אין הקב"ה בא בטרוניה עם בריותיו, ואת הנסיון הוא נותן לו לפי הלבוש שלו. ואז אפילו אם נפל, ואיך שנפל, הוא מבחין מהו היסוד שלו. למרות שבזמן הנסיון יש מאבק בין הקליפה ובין הקדושה, והקליפה רוצה להביא אותו לידי יאוש, ולהביא אותו לבחינת "רשעים מלאים חרטה", אבל תמיד תמיד יש באדם רושם של יסוד האין, וכאשר הוא לא מנסה להצטדק ולתרץ את עצמו אז נשאר בו הרושם. והרושם הזה ישאר בו הלאה עד שיגיע לידי נסיון שכל הניצוצות שלו

המשך פנינים יקרים

וירב העם עם משה... ולו גוענו... ולמה הבאתם... למות שם וכו' (ב, ג, ד) בכל התלונות לא מצינו לשון מרובה כי אם על עסקי מים כמאמר חז"ל (בר' ד) מפני מה לא נאמר כי טוב בשני לפי שבו נבראה המחלוקת, ואוסיף אני לקט טוב שעל בן הקדימו לומר ולו גוענו בגוע אחינו לפני ה' ויש להם עולם הבא, ולמה הבאתם את קהל ה' אל המדבר למות שם ולאבד גם עוה"ב בהיותנו שוים לבערים. כדרשת חז"ל מתי מדבר אין להם חלק בעוה"ב (סנהדרין ק, י).

והשקית את העדה ואת בעירם (ב, ח) מכאן למדו חז"ל (מנחות עו) התורה חסה על ממונם של ישראל. מסופר על הגה"ק רבי בעריש מביאלע זצ"ל שהיה רגיל לתת למלמדים סכומי כסף גדולים. כאשר נשאל על כך אמר הרי אמרו חז"ל התורה חסה על ממונם של ישראל. ולכן אני משתדל שלא אבזז ממון בחינם ותכנס התורה בלבם.

שמעו נא המורים... יען לא האמנתם בי להקדישני וכו' (ב, י) הנה רש"י והרמב"ן חולקים בחטא של משה. הרמב"ן מפרש על שאמר יען לא האמנתם בי להקדישני ורש"י מפרש על שהכה את הסלע. והנה יש שתי בחינות באחד מוכיח רצון הבורא ובזה מעלה את בני ישראל לדבקות בורא ויהיה מספיק ודברתם כדי להוציא מים זו תורה, והשני מוכיח בדברים קשים בדומה להכאה. וזהו שמעו המורים שבמקום להקדישני הוכחתם בדברים קשים והוצרך להכות את הסלע כדי שיעשה את רצון ישראל. נמצא שזה גרם את זה.

יאסף אהרן אל עמיו כי לא יבא (ב, כד) וצ"ב השייכות למיתת אהרן עם כי לא יבא, אלא ההסבר פשוט זמן פטירת האדם כאשר מסיים תפקיד בעוה"ז, אי לכך אילו היה אהרן עתיד להכנס לארץ היו נותרות לו שנות חיים, אבל כיון שאהרן לא יכנס לארץ הרי סיים תפקידו. וזהו יאסף אהרן אל עמיו כי סיים תפקידו מפני שלא יבא אל הארץ.

עשה לך שרף וכו' (בא, ח) בשפת אמת מדקדק על מסתכלין כלפי מעלה (במסכת ר"ה) למה צריך לנחש להסתכל בו? ותירץ שבאמת היה הנחש מסוגל לרפואה והכוונה מהשמים היה שבעת עסקו ברפואה גשמית יסתכל ויכוון לבו לשמים ובא לידי הכרה וכי נחש ממית ומחיה? רק לשעבד לבו לשמים. ובאמת נשאר הכח ממשה רבינו גם עכשיו. וכן יש רמז על מלחמת יצה"ר שהעיקר תלוי במסתכל כלפי מעלה ולשעבד לבו לאביהם שבשמים.

עיר סיחון וכו' (בא, כז) דרשו חז"ל אם משים אדם עצמו כעיר זה שמהלך אחר שיחה נאה תצא אש ע"ש, ולהיפך כשמהלך אחר שיחה נאה בעבודת השי"ת מדה טובה מרובה. וזה החשבון חשבון הנפש כי אש יצאה מחשבון ויש אש שורף ויש אש מאיר. כן דברי תורה כדכתיב הלא כה דברי כאש ודוחה את האש מהיצה"ר ומגינהם וכו'.

וירא בלק בן צפור... ובלק בן צפור מלך למואב בעת ההיא (כב, ב) הדיוק בלשון התורה שבלק ראה את עצמו ואת העם בסכנה מפני בני ישראל טרם מינוהו למלך. ורק מפני שבלק הכיר בסכנה הבינו שמתאים להיות מלך. מכאן מי שמסוגל לחוש בסכנה הוא זה שיכול להיות מלך ומושל.

(רבינו חיים מבריסק זצ"ל)

יו"ל ע"י מערכת החברותא רח' עדני 3 ירושלים

02 - 5829688 פקס: 02 - 5325477

ת.ד. 5080 ירושלים 91050

לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל זי"ע

